

„VPERJODILAISTEN“ PUOLUERYHMÄSTÄ

„Vperjod” ryhmä on julkaissut Pariisissa „kirjoituskokoelman päivänkysymyksistä” nimellä „Vperjod” („Eteenpäin”). Koska on olemassa tov. Sazhinin⁸⁶ kirjanen („Kysymykseen puolueen uudestisyntymisestä”), joka on „julkaistu yksityisvaroilla” ja jonka voi saada „Vperjod” nimisen kokoelman toimituksen kautta, ja koska on olemassa „Vperjod” ryhmän allekirjoittama erillinen lehtinen sekä tämän ryhmän toimintaohjelma, niin puolueella on nyt enemmän kuin tarpeeksi aineistoa päätelmien tekemiseen „vperjodilaisista”.

Vperjodilaisten ryhmäohjelmaa luonnehtivat seuraavat kolme erikoisuutta. Ensinnäkin puolueemme kaikista ryhmistä ja fraktioista se ensimmäisenä nostaa esille filosofian ja vieläpä salanimellä verhottuna. „Proletaarinen kulttuuri”, „proletaarinen filosofia” — sellaista on ryhmäohjelmassa. Tämän salanimen taakse on kätkeyty *machilaisuus*, s.o. filosofisen idealismin puolustelu erilaisilla kastikkeilla höystettynä (empiriokritisismi, empiriomonismi j.n.e.). Toiseksi — politiikan alalla ryhmä on julistanut otzovismin „lailliseksi vivahteeksi” ja on ilmoittanut siitä, että eräät otzovistit, tämän ryhmän jäsenet, eivät ole samaa mieltä puolueen tehtävien määrittelystä Valtakunnanduuman suhteen. Itse tämä määrittely on vperjodilaisten ryhmäohjelmassa esitetty niin epäselvästi ja sotkuisesti, ettei tuota määrittelyä voida luonnehtia muuksi kuin otzovistiseen ajatuspiiriin mukautumiseksi. Vihdoin kolmanneksi ryhmäohjelma on päättävästi tuominnut ryhmäkuntalaisuuden ja vaatinut puolueyhymien yhdistämistä, niiden yhteensulauttamista puolueessa.

Näin muodoin meillä on tuloksena — jos aloitetaan lopusta — yksi erittäin hyvä toivomus ja kaksi suojaverhoa perin huonoille aatteellis-poliittisille suuntauksille, jotka ilmentävät pesäeron tekemistä marxilaisuudesta sekä proletariaatin alistamista porvarilliselle ideologialle ja poliitikalle. „Vperjod” kokoelma osoittaa havainnollisesti, minkälaisia tuotteita tuollaisesta sekoituksesta saattaa syntyä.

Kokoelman johtavan kirjoituksen tekijä, Maksimov, noudattaa tiukasti ryhmäohjelman diplomatiaa puhuessaan „proletaarisesta kulttuurista” selittämättä laisinkaan, mitä hän sillä tarkoittaa. Kirjoituksessa, jota laadittaessa on tavoiteltu esityksen yleistajuisuutta, tuo piilopeli pistää erikoisesti silmään. Mitä yleistajuisuutta se on, kun kerran *yksikään* lukija, paitsi niitä, jotka tuntevat Maksimovin *henkilökohtaisesti* tai ovat seuranneet jo *koko* väittelyä machilaisuudesta ja machilaisuuden yhteydessä, *ei voi* käsittää tuollaisen sanonnan todellista sisältöä? Mitä yleistajuisuutta se on, kun samainen Maksimov kokoelman 4. sivulla puhuu niiden intelligenssistä lähtöisin olevien „vaarallisuudesta proletaariselle sosialismille”, jotka „arvostelematta hyväksyvät ja propagoivat vääriä ja proletariaatille vahingollisia porvarillisen tieteen ja filosofian aatteita”...?

Pisteet kuuluvat Maksimoville. Pitäisikö niiden merkitä häveliästä vaikenemista, sitä emme tiedä. Mutta me tiedämme varmasti, että kun puhutaan, varsinkin „yleistajuisessa” kirjoituksessa, siitä vahingosta, joka proletariaatille koituu „*porvarillisesta filosofiasta*”, eikä määritellä täsmällisesti ja selvästi, nimenomaan *mitä* filosofiaa tarkoitetaan, niin se merkitsee pahimpaan ryhmädiplomatiaan turvautumista. Jos te pidätte kysymystä porvarillisesta filosofiasta tärkeänä, jos herätätte tuon kysymyksen „yleistajuisen” kokoelman johtavassa kirjoituksessa, niin olkaa miehuullisia ja puhukaa suoraan, puolustakaa aatteitanne älkääk peitelkö niitä.

Tov. Sazhin — luultavasti „käytännönmiehenä” — rikkoo Maksimovin diplomatiaa kovin epäkohteliaasti *. Hän vaatii

---

* „Vperjod” kokoelmassa on eräs toinen „käytännön mies”, pietarilainen „Kankuri I—n”⁸⁷ myös melko epädiplomaattisesti lörpäyttänyt: „Ohimennen sanottakoon”, kirjoittaa hän, „että erikoisesti Beltovin kirja „Monistinen katso-
mus” saattaa synnyttää tuollaisen väärän käsityksen historiallisesta materialis-
mista” (kokoelma, s. 57). No tietysti! Ihka oikean „käsityksen historiallisesta

kirjasensa 31. sivulla, että „puolueen jäsenille” olisi „*taatava*” „*heidän vallankumouksellisen ja filosofisen ajattelunsa täydellinen vapaus*”.

Tämä on läpeensä opportunistinen tunnus. Kaikissa maissa ovat tällaisen tunnuksen esittäneet sosialististen puolueiden sisältä vain opportunistit, eikä se ole merkinnyt todellisuudessa muuta kuin „vapautta” turmella työväenluokkaa porvarillisella ideologialla. „Ajattelun vapautta” (lue: paino-, sanan- ja omantunnonvapautta) me vaadimme *valtiolta* (emmekä puolueelta) samoin kuin yhdistymisvapauttakin. Proletariaatin puolue taas on vapaa liitto, joka perustetaan porvariston „ajatuksia” (lue: ideologiaa) vastaan *taistelemista varten*, yhden ja määrätyn maailmankatsomuksen, nimittäin marxilaisen maailmankatsomuksen puolustamiseksi ja toteuttamiseksi. Se on aapistotuus. Ja tämän aapistotuuden ovat Maksimov, Sazhin ja kumpp. unohtaneet heidän poliittisen asemansa kierouden vuoksi. Ei heidän henkilökohtainen ulkokultaisuutensa, vaan nimenomaan asenteen poliittinen kierous on pannut heidät propagoimaan porvarillisia tunnuksia. Kierous on siinä, että toiset „vperjodilaiset” haluavat kaikesta sydämestään kiskoa proletariaattia *taaksepäin*, porvarillisen filosofian aatteiden helmaan (machilaisuus), toiset taas ovat välinpitämättömiä filosofian suhteen ja vaativat vain „täydellistä vapautta”... machilaisuudelle. Sen vuoksi on kaikkien yhdessä *pakko* harjoittaa diplomatiaa, sotkea, olla kuuropiilosilla, tarttua porvarillisiin tunnuksiin.

Entä mitä „vallankumouksellisen ajattelun täydellinen vapaus” *todellisuudessa* merkitsee? Ei mitään muuta kuin *vapautta* otzovistisille ja muille puolianarkistisille aatteille. Toisin sanoen siinä on sanottu sama asia kuin vperjodilaisten „ohjelmassa” on ilmaistu lauseella: otzovismin tunnustaminen „lailliseksi vivahteeksi”. Se on taaskin pikkumaista diplomatian harjoittamista aatteilla, taaskin piilopeliä, taaskin ulkokultaisuutta, mikä johtuu kokonaan siitä samasta kierosta aatteellis-poliittisesta asenteesta: emmehän me ole machilaisia, mutta kannatamme

---

materialismista” antavat tietenkin venäläisten jumalanrakentajien ja machilaisten kirjat — kukapa „vperjodilaisista” ei sitä tietäisi? Ja voisiko muka kirja, joka on kasvattanut kokonaisen sukupolven venäläisiä marxilaisia, kilvoitella Jushkevitchien, Bogdanovien, Valentinovien ja Lunatsharskien filosofisten teosten kanssa...

„täydellistä vapautta” machilaisuudelle (puolueessa); emme ole otzovisteja, mutta kannatamme „täydellistä vapautta” otzovistiselle vivahteelle, tai yleisemmin: „vallankumoukselliselle ajattelulle”! Sekasotkun kukkurana on vielä se, että *kaksi* vperjodilaista *omia* allekirjoituksiaan käyttäen (Sazhin ja Työmies Ar.⁸⁸) lausuu päättävästi kannattavansa sitä, että legaalisten mahdollisuuksien ja Duuman puhujalavan käyttäminen on tärkeää ja välttämätöntä. „Sosialidemokratian”, kirjoittaa *Työmies Ar.*, „pitää taistella niitä vastaan, jotka harjoittavat agitaatiota” (kukahhan se harjoittaa tuollaista agitaatiota, tov. Ar.? Eivätköhän teikäläiset vperjodilaiset?) „yleensä kaikkea” (sillä tavalla me tässä!) „legaalisten mahdollisuuksien käyttämistä vastaan, sillä sellainen menettelytapa ei ole sosialidemokraattinen” (kokoelman ss. 48—49). Ja *toistaessaan* näitä „*Proletarin*” suuntaan kuuluvien bolshevikkien sanoja tuo samainen *Ar.* sättimällä sätii „*Proletaria*” (jäljestäpäin) siitä, että se on muka maalannut vperjodilaisia kummallisilla väreillä! Se merkitsee, että peräännytyään koko linjalla, luovutetaan kaikki omat asemat, moititaan lehdistössä (taaskin: sanomatta suoraan) niitä *omia* ystäviä, niitä vperjodilaisia, jotka aikoinaan tekivät päätöksen esimerkiksi tehdaslääkärien edustajakokouksen boikotoinnista,— ja peitellään rummutuksella omaa peräännytmistä, omaa antautumista. Peräti pikkumaista ryhmädiplomatiaa!

Vilkaiskaapa „vperjodilaisten” sepustuksiin puolueryhmiä ja ryhmäkuntalaisuutta koskevasta kysymyksestä. „Ohjelma” tuomitsi puolueryhmät ja vaati niiden hajallaskemista. Sazhin peittoaa ryhmäkeskuksia, „ulkomaisia johtajia” j.n.e., j.n.e. Vperjodilaiset ovat vuodattaneet ryhmäkuntalaisuuden johdosta kokonaisen meren kyyneleitä, sanoja on ollut loppumaton määrä.

Entä heidän tekonsa? „Vperjod” ryhmän koko historia tammikuun (1910) „yhdistävän” täysistunnon ajoista saakka on ollut *puolueryhmän luomista ulkomailta käsin*. Tässä on ote erästä kirjeestä (heinäkuun 15 päivältä 1910), jonka Venäjällä oleva työntekijä on lähettänyt Keskuskomitean Ulkomaisen byroon jäsenelle:

„On Komjtea (Pietarissa) ja sitä paitsi on olemassa „vperjodilaisten” ryhmä eri kassoineen ja sihteereineen. Rahat tulivat ulkomailta. Moskovassa on” — ja edelleen

mainitaan eräälle huomattavimmalle otzovistille hyvin läheinen henkilö ja viitataan samanlaisen politiikan harjoittamiseen.

Yksikään henkilö, joka edes hiukan tuntee puolueasioita ja on hiukankin tarkkaillut „Vperjod” kirjallisuusryhmän asennetta, ei ole voinut hetkeäkään epäillä sitä, etteikö tämä ryhmä ulkomailta käsin järjestäisi puolueeryhmää. Se, että paljonpuhuttu „koulu NN:ssä” oli uuden puolue-ryhmän ulkomaisena keskuksena, saatettiin julkisuuteen painetun sanan kautta kesäkuussa 1909*, ja sen jälkeen siitä ovat tulleet vakuuttuneiksi jopa kaikkein huolettomimmatkin ja asioita tuntemattomat sosialidemokraatit. Koulun „ohjelman” ovat laatineet ulkomailta 8 intelligenttiä ja 7 työläisoppilasta. Näiden työläisten, jotka ovat allekirjoittaa hotaisseet „proletaarisen filosofian” tunnukset ja otzovismin tunnustamisen „lailliseksi vivahteeksi”, osuus on niin selvä, ettei siitä kannata enempää puhua. Edessämme on mitä puhtain näyte puolueeryhmän perustamisesta ulkomailta olevien kirjailijain ryhmän toimesta, jotka nimenomaan muistuttavat „kaaneja” (Voinovin⁸⁹ sanonta „Vperjod” kokoelmassa), sillä he itse tuntevat mielivaltansa ja *peittelevät* yleisöltä sitä, mikä heille on erittäin kallista, s.o. porvarillista machilaisuuden ja otzovismin filosofiaa. „Vperjodilaiset” huutavat „ulkomaisia johtajia” vastaan, mutta itse puuhaavat järjestöä, joka on todellisuudessa pelkkä *lisäke* ulkomaisten kirjailijain pikku ryhmään; — huutavat puolueeryhmää vastaan, mutta itse rakentelevat *salakähmää* uutta, pientä, ihka elotonta, lahkolaisperäistä empiriomonistista puolueeryhmää. Koko tuon teeskentelyn *poliittisena* lähteenä on se, ettei käy päinsä esiintyä avoimesti ja suoraan sen puolesta, mikä on todella kallista puolueeryhmän todellisille johtomiehille.

Rajoitumme kahteen esimerkkiin erikoisen sietämättö-
mästä teeskentelystä. Kokoelman 53. sivulla *Työmies Ar.* sanoo, että Keskuskomitean byroo Venäjällä „ei tee hittoakaan” (nämä sanat on pantu tietenkin „leniniläisen” työmiehen kontolle, joka muka sillä tavalla agitoi „vperjodilaista”. Oi tuota „työmies-Arin” naiivia viekkautta!) — ja että vperjodilainen (taaskin yhdessä „leniniläisen” kanssa ja tietenkin tämän yllytyksestä) kehottaa „julistamaan

* Ks. Teokset, 15. osa, ss. 447—448. *Toim.*

Moskovan järjestön riippumattomaksi Venäjän Keskuskomiteasta ja sen määräyksin alistumattomaksi”.

Venäjän Keskuskomitean byroo on vuoden 1910 tammi-kuusta lähtien ponnistellut keskuksen järjestön palauttamiseksi ennalleen niin golosilaisten likvidaatiorien (tunnettu Mihailin, Romanin ja Jurin juttu) kuin vperjodilaistenkin (jotka tuona aikana rakensivat ulkomailta käsin *omaa* pahaista puolueyhmänsä Keskuskomiteaa *vastaan*) hangoittelusta *huolimatta*. Ja nyt nämä samat vperjodilaiset vuodattavat krokotiilinkyyneleitä Keskuskomitean byroon „toimettomuudesta”! Nämä vperjodilaiset, jotka todellisudessa ovat puolueesta täysin „riippumattomia”, täysin puoluevastaisia ryhmäkuntalaisia, kirjoittavat yleistajuisessa kokoelmassa, että paikalliset järjestöt on julistettava „riippumattomiksi” Keskuskomiteasta.

Toinen esimerkki. Samassa kokoelmassa anonyymi „puolueen jäsen” harjoittaa tyhmän intoilevaa Keskuskomitean Ulkomaisen byroon rahatilityksen arvostelua. Anonyymi intoilija kirjoittaa muun muassa 60. sivulla: „Mitä ne sellaiset „haltijat” ovat (tilikertomuksessa puhuttiin rahojen saamisesta haltijoilta), miksi he pitävät tai ovat pitäneet „hallussaan” Keskuskomitean rahoja, mihin „erikoistarpeisiin” nämä rahat on tarkoitettu,— siitä tässä ei kukaan saa mitään selvää”.

Juuri niin on painettu. *Ei kukaan saa mitään selvää.*

Näin kirjoittavat sen samaisen „Vperjod” ryhmän jäsenet, jonka kaksi edustajaa oli tammikuun täysistunnossa, kun siellä hyväksyttiin bolshevikkien ilmoitus siitä, että he ovat ehdollisesti jättäneet rahat „haltijoille” (s.o. kolmelle hyvin tunnetulle kansainvälisen sosialidemokratian edustajalle). Mitä rahoja, mistä lähtöisin, kenen hallussa j.n.e.,— kaikki tuo oli *tarkalleen* tiettyä täysistunnolle, s.o. *kaikille* puolueryhmille, s.o. *muun muassa myös vperjodilaisille*. Mutta vperjodilaiset kirjoittavat „yleistajuisessa” kokoelmassa työläisten pettämiseksi: „kukaan ei saa mitään selvää”.

Näin kirjoitetaan siinä samassa „Vperjod” kokoelmassa, jossa kaksi ensimmäistä artikkelia ovat *Maksimovin ja Domovin*⁹⁰ allekirjoittamia. Nämä molemmat „vperjodilaiset” *tuntevat mainiosti koko sen jutun*, kuinka bolshevikit saivat nuo rahat ja jättivät ne haltijoille. Ja kun heidän

itsensä on „epämukavaa” esiintyä ja sanoa, että „kukaan ei saa mitään selvää”, niin he valitsevat tähän tehtävään *anonyymeja intoilijoita*, jotka puoluevastaisen menettelynsä kunniaksi nimittävät itseään „puolueen jäseniksi”. Maksimov ja Domov puhuvat „yleistajuisessa” kokoelmassa anonyymien intoilijain kautta työläisille *ilmeistä valhetta*, että muka „kukaan ei saa mitään selvää” siitä, ketä ne sellaiset rahojen „haltijat” ovat j.n.e. Ja nämä herrat lyövät rintoihinsa ja pauhaavat „puolueyhtymää” ja „ulkomaisia johtajia” vastaan.

He „arvostelevat” anonyymien „puolueenjäsenen” kautta Keskuskomitean tilikertomusta, mutta kokoelmansa ensimmäisellä sivulla itse ilmoittavat, että tähän saakka heidän ryhmäänsä on haitannut lehden julkaisemisessa „rahavarojen puute” ja että „nyt tämä este on saatu poistetuksi”. Nyt „Vperjod” ryhmä on siis saanut rahaa. Se on tietenkin mieluisa uutinen vperjodilaisille. Mutta pitää siinä olla „otsaa”, oi te arvoisat „vperjodilaiset”, että voi painetussa sanassa „yleistajuisessa” kokoelmassa puhua anonyymien intoilijan kautta ilmeistä valhetta Keskuskomiteasta, että muka „kukaan ei saa mitään selvää”, ketä ne sellaiset „haltijat” ovat ja mitä rahoja heillä on, ja samaan aikaan olla *sano-matta halaistua sanaa* Keskuskomitealle ja muille puolueyhtymille, *mitä rahoja „Vperjod” ryhmä on saanut ja mitkä kirjailijat niistä määräävät?* Onko siis puolue tilivelvollinen vperjodilaisille, mutta vperjodilaiset eivät ole tilivelvollisia puolueelle?

Yhä uudestaan pitää toistaa, että tuo vperjodilaisten teeskentely ei johdu Pekan tai Paavon henkilökohtaisista ominaisuuksista, vaan koko heidän asenteensa *poliittisesta* kieroudesta, se johtuu siitä, että machilaiset kirjailijat ja otzovistit *eivät voi* ryhtyä *suoraan ja avoimesti* taisteluun heille kalliiden epäsosialidemokraattisten aatepahasten puolesta. Ken ymmärtää nämä *poliittiset* olot, hän ei pysähdy hämillään, epä tietoisena ja haikeana ilmiön pelkän ulkonaisen puolen eteen, henkilökohtaisten selkkausten, juonittelujen, sättimisen y.m.s. summan eteen. Ken ymmärtää nämä poliittiset olot, hän ei tyydy sovitteluun fraasiin (à la * Trotski) siitä, että tarvitaan „ei taistelua otzovisteja vastaan, vaan otzovismista selviytymistä”, sillä se on tyhjän-

* — niin kuin. *Toim.*

päiväinen ja sisällyksetön fraasi. Vastavallankumouksellisen kauden objektiiviset olosuhteet, rappeutumisen kauden, jumalanrakentamisen kauden, machilaisuuden, otzovismin ja likvidaattoruuden kauden objektiiviset olosuhteet ovat *asettaneet* puolueemme sellaisiin oloihin, joissa käydään taistelua omia puolueyhmiään järjestävien kirjailijain kerhoja vastaan eikä tuosta taistelusta selviydytä fraasilla. Tuosta taistelusta syrjään jättäytyminen taas merkitsee jättäytymistä syrjään sosialidemokraattisen työväenpuolueen eräästä nykyhetken tehtävästä.

„Sotsial-Demokrat“ № 15—16,
elokuun 30 (syyskuun 12) pnä 1910

Julkaistaan „Sotsial-Demokrat“ lehden
tekstin mukaan
